

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 29/10/2023

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 7

NÓI RÕ GIÁO DỤC CỦA PHẬT ĐÀ

(BÀI 10)

“*Đoạn ác tu thiện*” là điều thứ nhất trong mục đích giáo học của Phật pháp. Không làm được điều này thì không đạt được điều thứ hai là “*Phá mê khai ngộ*”. Không làm được điều thứ hai thì cũng không đạt được điều thứ ba là “*Chuyển phàm thành thánh*”.

Trên thực tế đã có nhiều người làm được. Đó là bà cư sĩ Hứa Triết, lão cư sĩ Lý Mộc Nguyên và hàng xuất gia có Hòa Thượng Hải Hiền, Hòa Thượng Tịnh Không.

Có người hỏi tôi Hòa Thượng Tịnh Không là vị Phật nào thị hiện ở thế gian? Tôi trả lời rằng ngài là một phàm phu nhưng đã bước lên hàng phàm phu tiêu chuẩn. Ngài đã chuyển ác thành thiện, chuyển mê thành ngộ, chuyển phàm thành thánh. Tấm gương của Ngài khẳng định rằng mỗi chúng ta đều làm được, bắt đầu từ cương mục “*Đoạn ác tu thiện*”.

Tuy nhiên, chúng ta chưa làm tốt cương mục này. Việc thiện mà chúng ta làm chỉ ở trên hình tướng chứ chưa thật tâm, gọi là tướng thiện. Còn việc ác hay những sai phạm của chúng ta lại khởi nguồn từ tập khí sâu nặng trong tâm khảm chúng ta, nên gọi là tánh ác.

Giống như câu chuyện “*Du Tịnh Ý Gặp Táo Thần*”. Đây là tự truyện của một người họ Du ở tỉnh Giang Tây, tên húy là Đô, tên tự là Lương Thần, kiến thức uyên bác lại có nhiều tài năng. Khi chưa gặp được Táo Thần, ông thường khuyên người kính tiếc giấy có chữ viết, nhưng bản thân ông lại dùng giấy làm giẻ lau, gói đồ, dán cửa sổ và bỏ giấy vô tội vạ; khuyên người ngừa tham dâm, giết hại, nói dối nhưng bản thân ông lại háo sắc, nấu nướng chúng sinh và dùng hoa ngôn xảo ngữ biện bạch điều sai trái của mình; thấy người làm thiện như phóng sinh cứu vật thì ông bắt chước làm theo qua loa, chứ chưa từng chủ tâm làm thiện. Cứ mỗi năm vào cuối tháng chạp, ông đều dâng sớ lên Táo Quân nhờ tâu trình lên Ngọc Hoàng Thượng Đế nhưng không có kết quả. Gia cảnh của ông ngày càng nghèo túng. Ông sinh được năm con trai thì chết bốn và một đứa con bị lạc. Ông sinh được bốn con gái thì chết ba và một đứa con bị ngớ ngẩn. Vợ ông khóc thương con nên mù cả hai mắt.

Thấm thía từ câu chuyện này, chúng ta hãy làm việc thiện từ tâm chân thành của mình chứ không nên bắt chước làm theo để tô điểm bề ngoài hoặc để được khen. Vật phẩm hay đồng tiền cúng dường phải thanh tịnh, tức chúng phải được làm ra bằng sự tạo tác lương thiện của mình chứ không phải sự bất thiện, gây đau khổ cho người khác.

Càng phân tích, chúng ta càng thấy mình chưa làm tốt việc “*Đoạn ác tu thiện*”. Tuy nhiên, mình không nên bỏ cuộc mà phải làm cho bằng được thì mới có thể vượt thoát sinh tử. Nếu bỏ cuộc thì chúng ta vẫn phải luân hồi trong nhiều đời nhiều kiếp.

Đời này, chúng ta đã có được thân người trọn vẹn và được gặp Phật pháp. Đặc biệt là được gặp chánh pháp từ Hòa Thượng Tịnh Không. Trang web Tịnh Không Pháp Ngữ mà tôi dành hơn 30.000 giờ phiên dịch sang tiếng Việt đã truyền đạt những lời dạy hết lòng hết dạ của Hòa Thượng. Trong đó, “*Chuyên đề Khai thị 1200 Đề tài*” là những tổng kết từ nhiều bộ kinh lớn mà Ngài đã giảng giải một cách tỉ mỉ, ân cần trong rất nhiều năm. Hiện tại, chúng ta đang học đến “*Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục*”. Lời dạy của Hòa Thượng thấu tình đạt lý, có lý sự viên dung, có pháp giải và pháp hành trên nền tảng lý luận và phương pháp thực tiễn rõ ràng. Chúng ta nghe, học và làm theo Hòa Thượng chính là chúng ta học Phật một cách quang minh chính đại, không mơ hồ.

Được học như thế, vậy tại sao chúng ta vẫn chưa đoạn được ác, tu được thiện? Nguyên nhân vì ngày ngày từ sáng đến tối, chúng ta vẫn bị chi phối mạnh mẽ bởi tập khí “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*ngũ dục lục trần*”, “*tự tư tự lợi*”, “*tham sân si mạn*” và chìm đắm trong “*cái ta*” và “*cái của ta*.”

Nếu chìm đắm như thế thì chúng ta đi ngược với chân tướng sự thật mà Phật pháp nói tới. Đó là tất cả đều phải “*vì chúng sinh mà lo nghĩ*”. Thậm chí, thân mạng này cũng là để phục vụ chúng sinh. Ăn cơm là để nuôi sinh mạng, vậy thì, ăn cơm cũng là vì chúng sinh. Ở điểm này, Hòa Thượng nói: “***Phật pháp đối với chân tướng sự thật nói được rất là thấu triệt***”.

Hòa Thượng chỉ dạy: “***Chúng ta vì chúng sanh thì chính là Phật Bồ Tát, là Thánh Hiền Nhân***”. Ngược lại, chúng ta khởi tâm động niệm nghĩ vì mình thì chính mình là phàm phu. Dẫu vậy, con đường dẫn đến thành tựu quả vị Phật, Bồ Tát còn là một quá trình dài bởi vì người làm việc thiện từ ở nơi tánh thiện hiếm vô cùng. Họ đang trong giai đoạn khởi đầu gieo nhân thành Phật, thành Bồ Tát nên vẫn có thể lui sụt.

Hòa Thượng chỉ dạy rằng cần phải “***Dũng mãnh tinh tấn một cách đặc biệt***” thì mới duy trì được tâm thái “*vì chúng sanh mà lo nghĩ*”. Nếu không dụng công như vậy thì chỉ trong một thời gian ngắn, mình sẽ lại bị “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” kéo chìm trở lại.

Thậm chí, ngay cả khởi tâm động niệm hay cách thấy, cách nghĩ, cách làm của mình cũng phải hết sức thận trọng. Hòa Thượng trích lời Phật nói: “***Trước khi chúng ta chưa chứng được quả A La Hán thì không nên tin tưởng vào ý của chính mình***.” Điều này đồng nghĩa là khi chúng ta là phàm phu thì đừng bao giờ tin tưởng vào chính mình. Chính vì vậy, chúng ta cần phải có thầy tốt bạn lành để cùng nhau nương tựa.

Cả đời tôi chỉ học tập, làm theo và hoàn toàn nương tựa lời dạy của Hòa Thượng. Tấm gương của Hòa Thượng là bài pháp sống động. Ngài nói: “***Tôi đến thế gian này như một lữ khách và tôi ra đi như một lữ khách***”. Ngài đến thế gian này làm tròn sứ mạng của một người phục vụ chúng sanh và khi ra đi cũng chẳng có gì, ngay đến chỗ ở của Ngài cũng là ở nhờ người ta.

Hòa Thượng chỉ dạy: **“Hãy buông bỏ cách thấy, cách nghĩ, cách làm của chính mình mà phải lấy cách nghĩ, cách làm của Thánh Hiền.”** Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền không còn là phàm phu, cho nên cách thấy, cách nghĩ, cách làm của các Ngài nhất định không sai, đã được chứng thực qua thời gian và không gian. Còn những gì chúng ta mới vừa nghĩ, mới vừa đưa ra thì chưa chắc đã đúng và chưa được chứng nghiệm.

Hòa Thượng nói: **“Tri kiến là cái thấy của phàm phu, là cái thấy của luân hồi.”** Tri kiến của chúng ta luôn **“tự tư tự lợi”**, vì mình mà lo nghĩ nên tạo nghiệp luân hồi. Còn cái thấy của Phật, Bồ Tát không mảy may có một chút ý niệm vì mình mà hoàn toàn vì tất cả chúng sanh.

Hòa Thượng khẳng định: **“Phải tùy thuận theo giáo huấn của Phật”** nghĩa là khi chúng ta chưa đạt quả vị tứ quả A La Hán, chúng ta không thể nghe theo tập khí của mình vì nó vốn thấm đẫm **“cái ta”** và **“cái của ta”**.

Phật không có cái ta. Ngài làm những việc không ai có thể làm được nên thế gian tôn Ngài là **“cha lành của bốn loài, bậc thầy dẫn đường cho trời và người”**. Trên thế gian này, không ai sánh bằng trí tuệ siêu việt của Phật và không ai ngoài Phật có thể thấu đáo vũ trụ nhân sanh, có thể vạch rõ cho chúng ta đường đi nước bước tu hành. Ngài không còn phân biệt vọng tưởng chấp trước, còn chúng ta thì ngược lại.

Thế cho nên nhất thiết phải tùy thuận giáo huấn của Phật. Mở rộng hơn, mình còn phải tùy thuận giáo huấn của Cổ Thánh Tiên Hiền, phải tùy thuận những con người đức hạnh, thậm chí trong gia tộc nếu có tấm gương đức hạnh thì mình cũng phải học theo.

Hòa Thượng nói: **“Đến khi nào phiền não của chúng ta không còn nữa hay mức độ thấp nhất là cái thấy sai lầm của chúng ta không còn nữa, chấp trước không còn nữa, thì lúc đó chúng ta mới tin vào chính mình”**. Thực tế hiện nay, chúng ta vẫn đang đầy rẫy phiền não. Tham không được hoặc không thuận ý vừa lòng thì chúng ta liền phiền não. Từ sáng đến chiều, chúng ta sống trong phiền não như vậy nên không thể có kiến giải tốt, không thể có cái thấy chuẩn mực để cống hiến cho người khác.

Nếu đã là Bồ Tát, là Phật, thì tất cả đều là **“vì chúng sanh mà lo nghĩ”**, còn phàm phu là thấy mình đang làm việc này, thấy người kia thọ nhận của mình, thấy người nọ phản bội mình, không biết ơn mình. Tất cả đều là phiền não. Nhưng tôi thấy nhiều người không tin việc này nên suốt ngày vẫn cứ lo nghĩ ảo danh ảo vọng cho mình. Chân thật **“vì chúng sanh phục vụ”** mới là thật danh thật lợi. Phật Thích Ca Mâu Ni xuất hiện trên thế gian hơn 3000 năm mà mỗi khi chúng ta nhắc đến Phật đều với lòng tôn kính. Không Lão Phu Tử là vạn thế sư biểu hơn 2000 năm, ai nhắc tới Ngài cũng đều kính trọng.

Hòa Thượng nói: **“Phật Bồ Tát luôn luôn xả mình vì người”** và **“Không luận là xuất gia hay tại gia, đều là vì vạn duyên buông bỏ, đều là vì người mà phục vụ”**.

Hòa Thượng Hải Hiền, Hòa Thượng Tịnh Không, lão cư sĩ Lý Bình Nam và bà cư sĩ Hứa Triết đã làm nên tấm gương **“Nhất vô sở hữu, thanh tịnh vô vi”** tức là không sở hữu một vật, tâm thanh tịnh không vẩn đục. Dù không sở hữu tiền tài nhưng Hòa Thượng Tịnh Không lại xây rất nhiều trường học và in hàng ngàn bộ **“Đại Tạng Kinh”** tặng khắp thế giới, mỗi bộ trị giá vài ngàn đô la Mỹ. Đi đến đâu Ngài cũng tạo dựng

Tịnh Tông Học Hội để người ta có chỗ cộng tu. Cho đến lúc Ngài ra đi, Ngài vẫn ở nhờ nhà người ta.

Hòa Thượng cho biết Phật Bồ Tát giúp đỡ chúng sanh thông qua việc giảng kinh thuyết pháp vì chúng sanh ở thế giới Ta Bà này có nhĩ căn rất nhạy bén. Kế đến là chính thân mình nỗ lực thực hành, làm ra tấm gương, minh chứng lời nói của mình.

Hòa Thượng đã làm ra tấm gương về sự chuyển đổi ngoạ mục, từ người không có phước báu trở thành người có phước báu, người không tuổi thọ trở thành người có tuổi thọ, người không sức khỏe trở thành người có sức khỏe cường tráng. Sau năm 45 tuổi cho đến ngày vãng sanh không có bệnh khổ. Ngài đã chứng minh rằng chỉ cần thực hành triệt để lời Phật dạy sẽ đạt được kết quả như vậy.

Hòa Thượng cũng từng nhắc đến một bà bán rau ở Đài Loan được vinh danh là người có mức quyên góp từ thiện nhiều nhất trên thế giới. Tấm gương của bà bán rau khiến chúng ta không thể nói rằng mình không có năng lực. Xuất phát điểm của chúng ta còn thuận lợi hơn bà bán rau rất nhiều.

Hòa Thượng trích “*Kinh Kim Cang*” nói: “**Nếu Bồ Tát có ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng thì không phải là Bồ Tát mà là phàm phu**”. Mình làm mà còn thấy “*ta làm*”, còn thấy “*người nhận cái ta làm*”, thấy hôm nay ta bỏ ra bao nhiêu, vậy là phàm phu rồi. Hiện tại, tôi đang làm phàm phu, tôi thường nói về tám vườn rau, mỗi tháng tôi có bẫy đến tám tấn rau và 35.000 – 40.000 miếng đậu mang đi cúng dường, tặng cho. Mục đích không phải để khoe khoang mà muốn chứng minh cho mọi người thấy là mỗi chúng ta đều có thể làm được. Nếu một mình tôi làm được như vậy thì 10 người, 100 người, 1000 người cũng có thể làm được. Khi ấy thế gian này tốt biết bao nhiêu, thiên hạ sẽ thái bình!

Hòa thượng dạy chúng ta học phải đi đôi với hành: “**Người chân thật học Phật là phải làm theo Phật**”. Tuy nhiên, điều khá đáng tiếc là nhiều người học Phật không thực hành. Họ đã làm ra một hình ảnh nực cười, một trò hề khi dạy người ta tu bố thí, buông xả nhưng bản thân mình lại không buông xả mà thu vào càng nhiều càng tốt. Họ học Phật mà không hiểu chân giá trị lời Phật dạy, nên đã làm sai. Chúng ta sau khi học lời Phật dạy, học chuẩn mực Thánh Hiền hay học 113 điều trong Đệ Tử Quy - giảng rộng của “*Lục Hòa Kính*” thì phải thực hành ngay. Ví dụ, Phật dạy “*Lợi hòa đồng quân*” thì chúng ta phải biết chia đều lợi ích cho nhau, chia đều cho tất cả chúng sanh ở thế gian này. Cái gì là Lợi ? Tất cả những gì ở thế gian này đều phải bình đẳng đối đãi.

Hòa Thượng nói: “**Phật dạy chúng ta phải quên đi chính mình và phải vì chúng sanh phục vụ, bằng cách nỗ lực học tập để hoàn thiện bản thân, rồi đem sự hoàn thiện đó giảng dạy cho chúng sanh. Giảng dạy cho chúng sanh rồi thì chính mình phải làm một tấm gương chứng thực những lời mà mình đã nói**”.

Tôi đã từng nói với mọi người rằng: “*Cái gì ta bỏ ra mà không nhận bằng tiền thì ta nhận bằng phước báu*. Vậy nhận bằng phước báu tốt hơn hay nhận bằng tiền tốt hơn? Chúng ta nên nhớ rằng sinh mạng của ta sống được là nhờ phước báu chứ không nhờ

tiền tài. “*Những gì ta nhận được nếu không trả bằng tiền thì phải trả bằng phước báu trong sinh mạng của mình*”. Cái đó mới đáng sợ!

Việc trồng các vườn rau để cúng dường cho chúng sinh chính là bằng chứng việc tôi học và làm theo lời Hòa Thượng. Điều này khiến chính mẹ tôi không tin là thật, không nhận ra con mình, một người con khác hoàn toàn lúc xưa. Mẹ tôi đi tới đâu cũng thấy rau trồng nhiều đến vậy mà hoàn toàn chỉ để cho, tặng, cúng dường./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.

Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!